

[Stegger Nielsen.]

med at fremsætte vort Syn paa mange Enkeltheder i Lovforslaget til den kommende Udvalgsbehandling.

Det bliver min Fremgangsmaade. Men der er altsaa een Ting endnu, som jeg gerne vil nævne, inden jeg gaar over til Lovforslaget, og det er, at det nye, man søger at skabe, maa afvejes under Hensyn ogsaa til den økonomiske Tilstand, hvori vi for Tiden befinder os. Det er rigtigt nok, at et Land ikke bliver fattigere af at faa en dygtig og oplyst Ungdom og Slægt, men det er lige saa rigtigt — og det praktiseres overalt, ned til det mindste Hjem —, at der kan være mange Goder, ogsaa Livsgoder, man kunde ønske sig, men som man ikke kan anskaffe sig, og saa er der noget, der hedder at vente. Saaledes indretter man sig i den almindelige lille Husholdning, og saaledes bør man selvfølgelig ogsaa gøre i den større. Hermed siger jeg ingenlunde, at man bør gøre det i dette Tilfælde, over for denne Sag, det er ikke det, jeg hævder. Jeg siger kun dette for at understrege, at man ogsaa maa tage det videst mulige Hensyn til den økonomiske Tilstand, hvori vi befinder os. Og den er ikke god; den er specielt meget haardt anspændt i vore Landkommuner, og der er vist desværre ikke nogen af os, som i Øjeblikket tør tro paa, at der er nogen snarlig Bedring i Vente i saa Henseende. Det maa tages i Betragtning ogsaa ved dette Lovforslags Bedømmelse.

Nu indrømmer jeg — og jeg indrømmer det gerne, for det har glædet mig —, at fra vi saa Lovforslaget første Gang, til vi nu ser det her i Dag og har det til første Behandling i dette høje Ting, er det undergaaet en stor og glædelig Forandring. Der er her vist Velvilje fra Ministerens og Regeringspartiernes Side, og der er gjort Indrømmelser. Det vilde være urigtigt ikke at erkende det. Noget helt andet er, om det er nok; for der er, det maa jeg sige, mange Ting, der skiller mellem Regeringspartierne og den højtærede Minister og os, og det Ting, der ikke er uvæsentlige. Det er dem, jeg nu ønsker at drage frem, ikke Enkeltheder, som jeg vil vente med til Udvalgsbehandling.

Jeg nævner da først Formaaalsparagraffen. Jeg omtalte før, at gennem 200 Aar har vi kun faaet 3 store Reforme. Altid indeholdt disse Reforme i deres Formaal noget dobbelt, ikke noget enkelt. Det var: Undervisning, og det var: Opdragelse. Det var ikke den ene Ting uden den anden det var begge Ting i Forening. Kristen

Kold og Grundtvig, som vel stærkest har præget den danske frie Skole og dermed den danske Folkeskole til dens store Gavn, sagde det samme om Børnene: de skulde blive dygtige Mennesker og gode Mennesker, og stærkest af alt medvirker til det sidste Formaaals Fremme Skolens Religionsundervisning, som nu er omdøbt til Kristendomsundervisning — et bedre Navn ogsaa.

Nu skal det siges med det samme, at § 1 bevarer denne Undervisning i Folkeskolen. Der er sat ind, at Kristendomsundervisningen i Folkeskolen skal være i Overensstemmelse med Folkekirkens evangelisk-lutherske Lære. Dette er der Grund til at takke for. Det er en meget god Ting, der her findes — jeg ønsker at pege paa de Ting, som jeg personlig har været særdeles glad ved i Lovforslaget, saavel som de Ting, jeg er mindre tilfreds med; det er mest *fair* at gaa frem paa den Maade. Men vi ønsker det fastslaaet i Formaaalsparagraffen, som den højtærede Minister for Resten selv gjorde det i Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag, at den danske Børneskole ikke alene er en Skole med Kristendomsundervisning, men en kristen Skole, hvor der ikke i andre Fag maa brydes ned, hvad Religionstimerne søger at bygge op. Vi finder det derfor rimeligt — og selv om det er Ting, der er vanskelige at udtrykke i Paragraffer, det ved jeg meget vel, saa er det altid noget værd —, at det staaar direkte, at Folkeskolen som hidtil skal hvile paa Folkekirkens Grund. Urimeeligt er jo dette Krav heller ikke, alene af den Grund, at 98 pCt. af Børnene døbes paa det kristne Grundlag.

Det ærede Medlem (H. P. Johansen), der talte paa Socialdemokratiets Vegne, var inde paa Bestemmelserne vedrørende Folkeskolens Ordning i vore Købstæder. Jeg vil herom sige, at Købstadskolen har jo i Forvejen det meste af, hvad dette Lovforslag byder Landsbyskolen. Det høje Timetal har den i Forvejen længe haft. Reformen angaar for saa vidt kun Folkeskolen i Købstæderne paa eet Punkt. Det ærede Medlem, der lige talte, udtrykte det saaledes, at den tilsigter i højere Grad at skabe Ligestilling mellem Eksamensskolen og den almindelige Folkeskole. Jeg vil sige det paa den Maade, at Lovforslaget, hvad angaar Købstadskolen, tager Sigte paa at skabe den saakaldte praktiske Mellem-skole — jeg tror nok, denne Betegnelse er forladt, men Meningen er en eksamensfri Mellem-skole. Det er altsaa et Forsøg paa at aflaste Eksamensmellem-skolen, og det er ogsaa tiltrængt. Om det lykkes, maa